

4. Zkrotit divoké krajany, zejména slečnu Pokornou

Čeští krajané po sametové revoluci vynikali abnormální mírou hašteřivosti, pocitu nedocení a kritičnosti k dění doma. Přesto, že od roku 1989 již uplynulo několik let, měli k české ambasádě zavilý historicky vypěstovaný odpor. Kdo se v minulých čtyřiceti letech stýkal s českými diplomaty, byl krajanskou komunitou považován za kolaboranta, ne-li přímo komunistického špiona. Konzulární úsek, na který se krajané obraceli nejčastěji s výměnou dokladů, znovuzískáním občanství a komunisty zabaveného majetku, si s nimi něco užil. „*Už zase nám nadávali do komunistů!*“ hlásil mi několikrát za měsíc konzul. Bylo to absurdní, protože velvyslanec Karel Kühnl se teprve před nedávnem sám vrátil z mnichovské emigrace a vedl s personálním odborem tuhý a vítězný boj, aby na zastupitelském úřadě v Londýně, alespoň v diplomatických postech, nikdo s komunistickou minulostí nepracoval. To, že na ambasádě žádní bývalí komunisté nebyli, naopak zde pracovala řada disidentů, kteří se za komunistů skrývali v kotelnách a na hlídačských postech, ale krajany nedojímalo. Všichni jsme pro ně byli stejní komunisté, dokonce i ti, co podepsali Chartu 77.

Krajané (zejména ti z roku 1948) vůbec neuznávali, že by se bývalý komunista mohl polepšit, pro ně měl na čele vypálený cejch nadosmrtní. Například redaktor českého vysílání BBC World Service Karel Brušák psal švédskému králi, jakou chybou byla nobelovka pro signatáře Charty 77 Jaroslava Seiferta. Co si od krajanů užil další signatář Charty, londýnský zpravodaj ČTK Karel Kyncl, bylo hotové martyrium. V mládí byl nadšený komunist a přesto, že z toho po roce 1968 vystrízlivěl, pro krajany se puncu komunisty nikdy nezbavil.

Škoda, že jsme v roce 1989 okamžitě nezměnili budovu a adresu ambasády, náš stalinský, brutálně modernistický bunkr na kraji Notting Hillu vzbuzoval i nadále negativní pocity a nebudil důvěru, že by se tam něco změnilo k lepšímu. Nicméně, většina si v polovině devadesátých let cestu na léta nenáviděnou ambasádu začala nesměle prošlapávat. Na kulturní akce na ambasádě se trousili slavní krajané, u kterých se už zapomnělo, že to jsou krajané. Má patnáctiletá dcera za mnou jednou přiběhla a zajíkově líčila: „*Na ulici mě zastavil inspektor Dreyfuss z Růžového pantera a česky se ptal, kde je vchod do naší ambasády?!*“ To, že má slavný „americký“ herec Herbert Lom české kořeny, nám komunisté úspěšně tajili. Díky navracejícím se krajanům jsme sbírali zapomenuté střípky československé historie. Na vzpomínkové akci k padesátiletému výročí smrti Jana Masaryka se pohádaly Lady Abrahams se Sylvou Langovou-Williamsovou (veselou děvčicíou z filmu *Hej rup!* Voskovce a Wericha) o to, která z nich blíže znala Jana Masaryka. I světa znalí muži se pýřili, když se pustily do detailů.

Celebritami krajanské komunity vedle výše zmíněných dam byly Lady Milena Grenfell-Baines, podnikatel Sir František Lampl, sochař královské rodiny František Bělský, výtvarníci manželé Brychtovi, architekti Eva Jiřičná a Jan Kaplický, režisérka Eva Kolouchová, dramatik Tom Stoppard, komentátor BBC John Tusa. Vesměs osoby, které se při svém talentu v podmínkách ostrovní svobody dobře uplatnily.

Bývalí letci Královského letectva (RAF) a bojovníci českých legií, sdružení ve Svazu letců svobodného Československa a v Československé obci legionářské v zahraničí, tvořili další významnou skupinu zasloužilých krajanů. Mnozí z nich namísto vděku po válce skončili v komunistických lágrech a mučírňách. Proto měli na české úřady zvláštní pífku. Největší kritiku mezi nimi budilo nedostatečné potrestání jejich bývalých mučitelů. V Českém klubu v západním Hampsteadu, kde se scházeli, jsem jednou zaslechl generála Buršika - hrdinu Sovětského svazu, který své vyznamenání vrátil ambasádě SSSR v Praze 21. srpna 1968 – vyprávět: „*Byl jsem v Praze, je tam nověj ministr obrany, takovej nevýraznej civil, a tak jsem mu řekl: 'Pane ministře, vemte to do ruky, ať armáda vyhlásí na měsíc výjimečnej stav,*

vyčistíte zemi od komunistů a bude pokoj!“ Generál Míla Kašpar - předseda Československé obce legionářské - zase položil ambasádě ultimátum. Nenavštíví svou vlast do té chvíle, než bude ulice Někrasovova v Dejvicích přejmenována na název původní - Ulice Roty Nazdar. Ani nepřijme povýšení na generála, i kdyby se ministr obrany rozkrájel.

Ambasáda se pokoušela krajany pacifikovat, odstraňovat jejich nedůvěru vstřícností a stoickým snášením jejich vrtochů. Zvala je na všechny akce a rozdávala jim pamětní medaile prezidenta Eduarda Beneše. Ne všichni ale byli potěšeni. Bývalí vojáci v něm stále ctili nejvyššího velitele, s těmi potíž nebyla, ale civilové nám často plivli na ruku i s nabízenou medailí a ještě nás vypeskovali. Například Karel Brušák, který byl v Anglii již během druhé světové války, mi telefonicky sdělil: „*Já, milý mladý kolego, jsem na rozdíl od vás s panem Benešem spolupracoval a myslím si o něm své.... Opravdu vám děkuji.*“

Nejvíce obávanou krajankou ale byla nenápadná drobounká stařenka s růžovou tvářinkou, ve které zářila dvě pichlavá modrá očka - slečna Zdeňka Pokorná. Na oslovení slečna a na svém panenství si zakládala i v pokročilém věku, vždyť ho uhájila ho i před takovým playboyem jako byl Jan Masaryk. Jednou jí obtěžoval na tancovačce. Padlo při tom pár facek. Slečna Pokorná, ač drobná dívčica, byla od rány. Když jsem ji poznal, bylo jí kolem devadesáti let. Dostal jsem ji od velvyslance na starost, aby nezlobila. Svěřila mi, že jednou měla milého, samozřejmě ve vší počestnosti, ale umřel jí po první světové na španělskou chřipku a ona mu zůstává věrná. Pocházela z Kyjova. Její otec byl zahradníkem knížete Lichtensteina na zámku ve Valticích a znal se s TGM. Maminka brzy umřela a ona se celé mládí starala o sedm mladších bratrů. Ze všech se stali důstojníci armády Masarykova Československa. Slečna Pokorná, ač povahou generálka, musela sloužit novému státu jako učitelka. Po absolvování pedagogické fakulty se stala první ředitelkou základní školy v novém Československém státě. Ještě do nedávna byla po ní její škola v Břeclavi pojmenována. Stojí u mostu přes Dyji. Před ní stojí socha TGM. Na orientační tabuli před sochou se dočteme, že zásadní částkou na znovu zhotovení sochy přispěla česká krajanka z Londýna slečna Zdeňka Pokorná.

Když přišel Hitler, okamžitě dala své vášnivé vlastenecké srdce do služby odboje. Jako členka Obrany národa převedla přes hranice do boje proti Hitlerovi své bratry a velkou část důstojnického sboru České armády, který prchal přes Maďarsko, Rumunsko a Besarábii do cizích legií. S některými přeživšími, které převedla, se v Londýně setkávala každou první středu v měsíci v Českém klubu v Hampsteadu. Gestapo jí brzy dostalo. Strávila celých šest let v německých věznicích, nejdéle v Ravensbrücku. Přežila i pochod smrti. O její nezlomně bojovné povaze moravské Jany z Arku svědčí i tato vzpomínka. Jednou, když jí gestapák opakovaně nazval *du tschechische Hure* (ty česká kurvo), nahlásila se k veliteli tábora a žádala o gynekologické vyšetření jako potvrzení faktu, že je „panna nepolíbená“ a nadávky gestapáka zcela neopodstatněné. Bylo jí kolem čtyřicítky a před zastřelením ji zřejmě zachránila jen její bezchybná němčina. Po válce se vrátila na své místo ředitelky gymnázia v Břeclavi, ale po komunistickém puči emigrovala do Anglie a živila se všelijak, například jako sestra na kožním a ošetrovatelka v blázinci. Přitom od ledna 1951 vyučovala děti krajanů v konventní škole Sionských sester v Chepstow Villas v Londýně.

Prestože již oslavila devadesáté narozeniny, sečna Pokorná, „panna nepolíbená“, se při běžném hovoru nebavila o ničem jiném než o sexu a pohlavních chorobách. Nebylo v tom ale nic frivolního ani libertinského. Jako bývalá ředitelka gymnázia na Moravě, s britskými zkušenostmi z kožního a blázince, sexuální téma pojednávala ve smyslu zdravotně naučném a apelativně výstražném. Sex pro ni byl ohavná posedlost lidstva plnicí blázince onanujícími blbečky a zvrhlými básníky (v jednom blázinci se starala i o básníka Ivana Blatného, který se zde ukrýval před světem a předstíral perverze). Ordinance kožních lékařů, podle ní, praskají ve švech pohlavně nakaženými a v nemocnicích ženy umírají při potratech a těžkých porodech.

Takto, při porodu posledního bratra, zemřela i její vlastní maminka. Ona sama byla ovšem nad věcí, jak ráda říkávala: „*Co tělo nepoznalo, tělu nechybí.*”

Slečna Pokorná jako zapálená vlastenka se snažila být prospěšná staré vlasti na její cestě zpět k masarykovskému ideálu. Stále zdvíhala paže nad hlavu a vykřikovala, že profesor Masaryk byl tady (kam až dosáhla), zatímco ten nový prezident Havel je někde tady (metr nad zemí). Každou středu nasedla na autobus číslo 12 a z odlehleho periferního Dullwiche, kde bydlela, vystoupila přímo u české ambasády - ano tam, kde bývaly páchnoucí schody a pak japonská zahrada Johna Scotta. Jako zasloužilá krajanka zasedla ve vrátnici a kontrolovala, zda jsou diplomaté upravení, zdvořilí a z pracovny velvyslance se rozléhá pracovní úsilí. Když její celodenní služba klimbání v recepci skončila, sbalila se a zamířila k zastávce autobusu číslo 12. Jednou jsem se neprozřetelně nabídl, že ji vezmu domů autem, když to má tak daleko. Od těch dob mi ve středu na konci pracovní doby recepční škodolibě hlásila: „*Pane rado, čeká tu na vás zase slečna Pokorná*”. Cesta přes periferní čtvrti trvala hodinu, hodinu cesta zpátky, večer zapráskaný recepce, středa věru nebyla mým odpočinkovým dnem! Navíc slečna Pokorná v autě stále brebentila a vyžadovala pozorného a aktivního posluchače. Vydalo by to na román, zde je alespoň pár kamínků z mozaiky jejího dlouhého a dramatického života:

Jak sehnat otci-vdovci čistotnou paní

Když tatínek ovdověl, svolala jsem rodinnou radu svých bratří a oznámila jim, že budeme muset tatínkovi sehnat nějakou čistotnou paní, protože on jako majitel prosperujícího zahradnictví na to nemá čas. Shodli jsme se, že by to mohla být nějaká nábožná a hlavně čistotná vdova. Karlíček doporučoval jeho učitelku ze školky, Petřík paní Miládku z trafiky, co si k ní chodil pro turecký med. Byla jsem pověřena to tatínkovi přednést. Přišla jsem za ním v neděli po bohoslužbě, aby byl na to odpočatý, a říkám mu: „*Milý otče, máme vás rádi, a tak chceme pečovat o vaše blaho. Víme, že naši drahou maminku vám nikdo nenahradí, ale zároveň chápeme, že muži mají potřeby, které plynou z našeho hříšného založení, z toho že naši předkové Adam a Eva pojedli zakázaného ovoce v Rajské zahradě a nedá se proti tomu nic dělat. A tak jsme se s bratry usnesli, abyste nemusel chodit ukájet své potřeby do míst, kde hrozí lues, kapavka, filcky a jiné venerické choroby, že vám seženeme nějakou čistotnou vdovu.*“ Tatínek se chvíli zamyslel a pak mi řekl: „*Milá dcero, děkuju tobě i tvým bratrům za laskavou péči o mé zdraví, ale o mě se nebojte, já půjdu do Sokola a tam to vyskáču!*”

Málem znásilněna na hrobě svého otce

Když jsem se vrátila po pochodu smrti domů, vážila jsem třicet kilo. Tatínek už nežil. Mé první kroky směřovaly přirozeně k jeho hrobu. Ani jsem si nestačila poplakat, když se ke mně přiblížil mladší seržant Rudé armády, strhl mě k zemi a chtěl na mně ukojit svůj zvířecí chtíč. Byla jsem na to připravena, přednášela jsem to každý rok dospívajícím dívkám na gymnáziu v Břeclavi. Říkala jsem jim: „*Co žena nechce, nikdy se jí nestane!*“ Věděla jsem, že ta chvíle tlaku, když muž leží na ženě celou vahou, mě ještě navíc tlačila pod zády hřbitovní lucernička, na chvíli poleví, když si bude muset sáhnout do kalhot a vylovit odtud ten svůj ohavný instrument. Když ta chvíle přišla, kopl jsem ho vší silou do rozkroku. Ležel tam a skuhral v ukrajinském dialektu. Ani jsem ho nenahlásila, hned by ho, chudáka, razstrelali.

Nafackovala budoucímu ministru zahraničí

TGM byl mravní velikán, což se nedá říci o celé jeho rodině. Jednou zavítal k nám do Břeclavi Jenda Masaryk, naše rodiny se znaly, tak jsem s ním šla na Marjánskou pouť, kde se tančilo a skočili jsme si spolu. Tiskl se na mě, až to bylo nepříjemné. Při druhé polce mi sáhl

na zadek a šeptal do ucha: „*To je ale prdelkááá, to by sa to šúkaló.*“ Tak jsem mu ju takovou vlepilá, jak to u nás dovčil d'čata dělájó.

Rozlišování venerických chorob podle výrazu v čekárně

Já už v čekárně věděla, s jakou venerickou chorobou pacient přichází, ani nemusel na prohlídku k doktorovi, stačilo mi vidět, jak provinile se tváří a jaké má držení těla. Pacienti s tvrdým vředem se hrbí, protože je to bolí, kapavkáři, co to dostali od manželek, bývají vzpurní, zatímco ti, co to dostali u holek, jsou odevzdaní jako koloušci.

Jak se skládá do truhly kyjovský kroj

Nejprve se na dno truhly ukládají tři spodničky, dobře vyprané, aby na nich nezůstaly stopy po nechráněném sexu, který některé šohajky, nestydy, v kroji provozují. Pak spodní suknice a vestička s výšivkami. Nahoru pak sukně pávka, krajkový nákrčník a krajkové rukávce, aby se nezmačkaly. Zkontrolovat, zda na suknicí pávce nejsou skvrny, pokud ano odnést do čistírny. Na šohajské semeno je nejlepší DDT mýdlo. Jen v gumových rukavicích!

Z jízdy se slečnou Pokornou jsem se vracel nejen obtížen jejím nelehkým osudem, ale zároveň i poučen o všech otázkách pohlavní zdravotní péče. Probrala se mnou všechny pohlavní choroby, ozřejmila mi i jemné rozdíly mezi příznaky. Když jsme se dostali po hodinovém kodrcání do Dullwiche, obyčejně se mi strašně chtělo čůrat, ale nenalezl jsem odvahu - po takových hovorech o hrůzách lidské tělesnosti - jí o možnost vyprázdnění močového měchýře v jejím panenském příbytku vůbec požádat. Jednou jsem to už ale opravdu nemohl vydržet. Záchod byl nahoře po schodech. Zrovna byla špatná na nohy, což byla moje jediná záchrana, protože jinak by šla se mnou a vše kontrolovala s důkladnou péčí bývalé vrchní sestry na kožním. Takhle jsem jen pod schody slyšel zoufalé volání: „*A nadzvedněte si prkýnko! A vytrčete to po sobě pořádně, kdybyste nacákal vedle! V rohu je hadr! Nenechávejte na prkýnku kapičky. Neutrhněte mi splachovátka! A otevřete okýnko! Umyl jste si pořádně ruce?!*“

Pozice slečny Pokorné mezi krajany byla silně rozporuplná. Jedni jí bezvýhradně obdivovali, např. paní Spindler-Brownová, která o ní psala nadšené články do Zpravodaje Britsko-české společnosti, jiní se jí, pro její ostrý jazyk, raději vyhýbali. Kamarádila se s Roxanou Mc Kay, válečnou sekretářkou Jana Masaryka, která dožívala na Velehradě. Slečna Pokorná vynikala až brutální otevřeností a neúctou k autoritám. Jedinou autoritou, kterou bezvýhradně vzývala, byl TGM. Havel byl proti TGM tááákhle malý, britská královská rodina dvorem německých tajtrlíků a přivandrovalců, britští poslanci častými návštěvníky její kožní ordinace. Když jsem se jí jednou zeptal, zda viděla nějakou hru Sira Toma Stopparda, vybuchla: „*Jakej Sir Tom Stoppard, vždyť je to jen malej Štrézl, židáček ze Zlína!!!*“ Před Velehradem, duchovním centrem krajanů, stávala jako sloup vrostlý do země v dešti i sněhových plískanicích. Když jsem se jednou naivně zeptal, proč se nejde dovnitř ohřát, posupně odpověděla: „*Už tam nechodím roky. Tam mě nikdo nedostane a ten služebník neužitečný (durychovským epitetem obdařen dobrotivý jezuita páter Jan Lang, který Velehrad vedl) už vůbec ne.*“ Co bylo příčinou její zášti, se nikdy nevysvětlilo. Pouze se naznačovalo, že při každoročních tryznách za Jana Palacha na Velehradě, které natáčel obvykle některý diplomat z ambasády na kameru, se otec Lang před kamerou skrýval, aby neohrozil své příbuzné na Moravě. Slečna Pokorná, ač sama katolička a Moravanka, mu to nikdy neodpustila.

Na schůzkách hrdinů Royal Air Force v Českém klubu sedávala jako bohyně pomsty, pozorovala generály a plukovníky jako žvatlající dítko a sem tam ke mně nahlas, aby to všichni slyšeli, utrousila: „*To víte, žádný z nich nemá ani maturitu.*“ Předsedu Asociace československých legionářů generála Mílu Kašpara, kterého také převáděla přes maďarské hranice, ponižovala před jeho druhy ustavičným špičkováním, co je to za vlastence, když jeho

synové neumí slovo česky. Její nakvašenost měla přízemní příčinu. Zatímco oni po roce 1989 byli povyšováni z poručíků na majory, plukovníky a generály, ona, která je jako podporučičky převedla z protektorátu Böhmen und Mähren do bezpečného zahraničí a skončila kvůli tomu v Ravensbrücku, nedostala nic. Žumrala a huhlala, i když jí prezident Havel (v jejím porovnání s TGM jen metr nad zemí) k devadesátinám udělil Řád za zásluhy 1. stupně. „*A co si za to koupím, těm generálským ignorantům, co nemaj ani maturitu, stále zvyšují důchody, mohou si jezdit zdarma do českých lázní. Mě nikdo nepozve.*”

Slečna Pokorná vůbec nebyla lakomá, například za všechny zbylé peníze, které dostala od Němců jako odškodné za válečné věznění, koupila pro ambasádu koncertní křídlo. Nejprve jsem ji musel vozit po návštěvách. Když i mistr Tučapský, bývalý dirigent Sboru moravských učitelů, jí dal za pravdu, že když křídlo, tak jediné PETROF, bylo přikročeno ke koupi. Křídlo bylo umístěno v reprezentačním prostoru v přízemí, kousek od místa, kde v recepci každou středu vysedávala. Na stěně připevněná cedulka hlásala, že křídlo bylo věnováno slečnou Zdeňkou Pokornou. Na křídlo se nesmělo hrát, protože jen mistr Firkušný či Rafael Kubelík by toho byli hodni a ti už byli po smrti. I těm by ale jistě před koncertem zkontrolovala, zda si řádně umyli ruce. Její střeďeční návštěvy dostaly další, pro osazenstvo ambasády bolestný rozměr. Přicházela všem vynadat, že se na jejím křídle neutírá prach. Brávala si s sebou celé leštící náčiní a s vyčítavým bolestným výrazem na své ruměnné tvářince celé hodiny leštila a leštila.

Neúcta k autoritám, věrnost ideálům Mistra Jana (pravdu jen pravdu), spolu s její zálibou hovořit o tragických následcích sexu, činily ze slečny Pokorné nebezpečný element všech ambasádních akcí. Z některých akcí - jako kladení věnců na hřbitově v Brookwoodu u příležitosti konce války, oslav narození TGM 7. března, tryzny za Jana Palacha v srpnu před jeho pomníkem od sochaře Franty Bělského na Velehradu - ji nebylo možno vyloučit, ale každý rok se znovu řešila otázka, zda by to nebylo možné nějak udělat, aby slečna Pokorná neudělala zase ostudu na oslavě státního svátku. Tato potřeba se ukázala o to naléhavější, když na jedné z posledních oslav státního svátku, který absolvovala v kyjovském kroji, poznala ve vlivném britském poslanci, předsedovi výboru pro obranu a odzbrojování, pacienta z kožního a před lidmi se ho tázala, jak se mu to hojí a zda už také nehlučne, jak se to stalo tomu sukničkáři Bedřichu Smetanovi.

Nepozvat zasloužilou téměř stoletou krajanou na oslavu státního svátku jaksi nešlo, a tak slečna Pokorná dostávala speciální pozvánku, kde byla schválně popletena hodina či datum konání oslavy státního svátku. Marná snaha. Slečna Pokorná měla své informátory přímo na ambasádě a na místo konání se vždy dostavovala jako první v souladu s jízdním řádem svého busu z Dullwiche. Proto se zvolila jiná taktika a ambasáda začala neočekávaně a chaoticky střídat místa konání oslav státních svátků. Jednou to bylo v hotelu St. James, který byl tak drahý, že jsme si raději nosili mísy lahůdek připravených kuchařem Lohnickým (přezdívaným Klohnický) a pití z ambasádních zásob s sebou. Kolona českých diplomatů, řidičů a domovníků pašovala své produkty do hotelu vchodem pro služebnictvo přes zatuchlé chodby plné krysího pištění až do kuchyně hotelu. To vše před vypoulenými bělmy indických kuchtíků. Aby hotel nepřišel zkrátka, účtoval nám z každé donesené láhve, aspoň patřičně nadsazené špuntovné. Když to nepomohlo, skryli jsme se i s národním svátkem před slečnou Pokornou v kensingtonském muzeu slavného malíře Lorda Leightona, jenže slečna Pokorná již čekala s výhrůžným a ukřivděným pohledem před muzeem a mávala pozvánkou jako předmětem doličným. Již zdálky vyřvávala: „*Zase jste tam spletli hodinu!*” Nějaká dobrá duše ji během jejích střeďečních vysedávání na ambasádě vždy prozradila, kdy a kde co bude.

Když přijel nový velvyslanec a byl zpraven o potenciálu slečny Pokorné vytvářet diplomatické skandály, dostal spásný nápad. „*Uděláme jednu recepci pro diplomatický sbor a pro Brity od jedné hodin a druhou recepci ve tři pro slečnu Pokornou a krajany. Aspoň tam*

dojí zbytky.“ zvěstoval optimisticky. Pro případ, že by slečna Pokorná přišla náhodou dříve, byla určena dvojice stážistů Diplomatické akademie, která dostala za úkol zlobivou krajanku provést po budově, ukázat jí všechny pozoruhodnosti, izolovat od hostů a pustit do sálu až ve tři. Popularita slečny Pokorné právě kulminovala, tentýž velvyslanec jí před krátkým časem předal metál od Václava Havla. Při té příležitosti jí její pilná hagiografka Spindler-Brownová věnovala celou přílohu posledního čísla Zpravodaje Britsko-české společnosti.

Plán se začal hroutit, když slečna Pokorná přijela dvanáctkou z Dullwiche již v půl dvanácté. Oba stážisté Diplomatické akademie (náhodou jsem je znal, byli to nejslušnější a nejzdvořilejší hoši celého ročníku) podle instrukcí slečnu vodili po budově, po půlhodině prohlásila, že jí bolí nohy a už to stejně všechno zná, tak si jde sednout do sálu a překontrolovat, zda je tam vše, jak má být. Bylo kolem dvanácté, oficiální recepce ani nezačala, a tak zoufalí stážisté předstírali, že ztratili klíče od zabezpečené části budovy, po hodině přivolaný domovník konstatoval vzpříčený zámek, a to i u vnějšího východu, nervozita vzrůstala, slečna chtěla ven, začala křičet a nakonec upadla na zem a jako některá lstivá zvířátka předstírala smrt. Byl přivolán lékař, slečnu resuscitoval. Při tom mu vynadala, že nemá roušku a má za nehty špínu. Čerstvě resuscitovaná vkráčela do sálu a začala vyprávět shromážděným krajanům tichým hlasem trpitelky, jakého se jí dostalo ze strany estébáků na ambasádě zacházení. „*Věřte mi. Bylo to horší než v Ravensbrüku!*“ Druhý den napsala paní Spindler-Brownová spalující článek do Zpravodaje Britsko-československé společnosti s titulkem *Zasloužilá krajanka, vyznamenaná prezidentem Havlem, ztrýzněna na Českém velvyslanectví*, kde se popisovalo, jak dva důstojníci STB (a to se říká, že už jsou z ambasády pryč!) v den státního svátku omezovali osobní svobodu zasloužilé krajanky a usilovali o život bojovnice proti fašismu a komunismu, vyznamenané samotným prezidentem Václavem Havlem.

Ale kdo přežil pochod smrti, přežije vše, slečna Pokorná se zotavila a byla ozdobou a pilířem krajanské komunity až do svých sto dvou let. V roce 1999, kdy na návštěvu Velké Británie přijel prezident Václav Havel, vzal na sebe kříž a v hostinci u Bílého lva ve Wingrave obtížné krajance udělil audienci. O tom, že mu přitom nebylo zrovna volno, vypovídá jeho zoufalý výraz na pořizené fotografii. Zato slečna Pokorná je na fotce v ráži. Určitě nebohému prezidentovi líčí, jak by s komunisty na jeho místě zatočil TGM a co by se mělo dělat k úplnému vymýcení pohlavních chorob.

V den jejích stých narozenin ji přišel domů do Dulwiche pográtulovat sám tehdejší velvyslanec a pozdější evropský komisař Štefan Füle. Nebyl jsem při tom, tak jen doufám, že si během ceremonie nepotřeboval odskočit.